

то нѣмать средства за да го придобіѣтъ. Нѣкой си земледѣлецъ въ единъ отъ сѣверны-
ты Норвежскы области, като ся трудилъ мно-
го да придобые Писаніе, но безъ да сполучи
нигога, закаралъ най послѣ единъ кравъ въ
ближне-то село, и искалъ да іѣ мѣни за единъ
книгъ отъ свято-то Писаніе, но на пусто, защото
не ся намирало книги за проданъ : оныя кои-
то имали това драгоцѣнно сѣкровище, не и-
скали да ся лишѣтъ отъ него за приносимъ
свѣтскъ печалбъ. Ако други сѣ желаяли та-
ка Писаніе-то, а ты като го имашъ, небрѣ-
жишь го и го презирашь, не трѣбува ли да тя
е страхъ праведно, че Богъ ще земе отъ тебе
това, което толкова малко почиташъ, и ще го
даде на тыя, които ще го употрѣбляватъ по
добрѣ ? Не можешъ ли благословно да ча-
кашь че Богъ ще проводи “гладъ на землѣ-
тъ, не гладъ за хлѣбъ, нито за водъ, но (най
лошо-то) гладъ на слушаніе-то на слово-то Бо-
жіе: щото да тичашъ да трѣсишь слово-то Бо-
жіе, и да не го нахождашь” ? (Амосъ 8; 11, 12). Ко-
гато Богъ отъ своѣ-тъ си благость скло-
нилъ да ни подари такыва богаты поучителны
средства, въ онова, което трѣбува по добрѣ
да знаемъ, то колко голѣмо щѣше да бѣде
прегрѣшеніе-то, и колко страшно наказаніе-то
на самопроизвольно-то невѣжество !

Сега ще свършиѣ, като ся отправиѣ срещу два
различны класа на чловѣчески-ты поведенія.

1. Къмъ оныя, които сѣ прочели Писаніе-
то до сега просто отъ *навыкновеніе*, или съ